

- spóźnione odroczenie w dniu 11 kwietnia 2019 r. Brexitu, po zamknięciu krajowych list wyborców, stanowi naruszenie swobody przemieszczania się i pobytu, art. 50 TUE, zasady dobrej administracji, a także uznanej w karcie zasady równości wobec prawa do głosowania, art. 3 protokołu 1 oraz art. 10 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
 - głosowanie w Zjednoczonym Królestwie jest niezgodne z prawem ze względu na pośpieszne odroczenie Brexitu oraz nadmierny formalizm w odniesieniu do obywateli europejskich niebędących Brytyjczykami, mieszkających w Zjednoczonym Królestwie.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem odmowy przez Radę Europejską stwierdzenia bezczynności i odroczenia wyborów europejskich. Odmowa ta oparta jest na decyzji Rady (UE, Euratom) z dnia 22 maja 2017 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie umowy określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej (dokument XT 21016/17), w tym załączniku do tej decyzji określającym wytyczne negocjacyjne wspomnianego porozumienia (dokument XT 21016/17 ADD 1 REV 2), które skarżący uważają za niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2019 r. – FV/Rada

(Sprawa T-542/19)

(2019/C 337/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna, a w konsekwencji:
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 maja 2019 r., doręczonej skarżącej w dniu 6 maja 2019 r. przez pana [X], Senior Legal Counsellor przy Radzie, a wydanej przez pana [Y] jako organ powołujący, zgodnie z którą „1. Skarżąca, urodzona w dniu 25 marca 1956 r. [poufne] ⁽¹⁾, urzędnik w grupie szaszerogowania AST 7, zostaje skierowana na urlop w interesie służby na podstawie art. 42c regulaminu pracowniczego i może domagać się korzyści finansowych przewidzianych w tym artykule. 2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2015 r.”
- zasądzenie od Rady zapłaty kwoty 151 101,72 EUR tytułem naprawienia szkody materialnej i uszczerbku dla kariery zawodowej skarżącej, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- zasądzenie od Rady zapłaty 70 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i za uszczerbek na reputacji skarżącego, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- w każdym razie obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE oraz podstawowych i ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności poszanowania uzasadnionych oczekiwań, zasad dobrej administracji, dobrej wiary i pewności prawa oraz poszanowania zasady proporcjonalności.

W tym względzie skarżąca uważa, że organ powołujący w oczywisty sposób nie zastosował i nie dokonał prawidłowej wykładni wyżej wymienionych przepisów i zasad, nie podejmując niezbędnych działań w celu zastosowania się do wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2018 r. w sprawie FV/Rada (T-750/16, EU:T:2018:972). Uważa ona również, że naruszyła ona zasadę wymagającą od administracji wydania decyzji, która nie byłaby nieproporcjonalna, tj. która byłaby konieczna do osiągnięcia celów, co wymaga, aby treść i forma decyzji były proporcjonalne do zamierzonego celu. Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań co do tego, że organ powołujący prawidłowo i sumiennie zastosuje się do ww. wyroku T-750/16, nie tylko poprzez prawidłowe zastosowanie art. 266 TFUE, lecz również bez skutku retroaktywnego.

2. Zarzut drugi dotyczący, po pierwsze, naruszenia przez zaskarżoną decyzję przesłanek określonych w art. 42c regulaminu pracowniczego i w komunikacie do personelu nr 71/15 z dnia 23 października 2015 r., co stanowi zdaniem skarżącej naruszenie zasady, zgodnie z którą administracja ma obowiązek wydania decyzji wyłącznie w oparciu o prawnie dopuszczalne podstawy, tj. istotne i nieobarczone oczywistym błędem w ocenie co do okoliczności faktycznych lub prawnych, a po drugie, nadużycia proceduralnego.

W tym względzie skarżąca uważa, że wydając zaskarżoną decyzję w tych okolicznościach, organ powołujący w sposób oczywisty nie zastosował i nie dokonał prawidłowej wykładni ww. przepisów regulaminu pracowniczego i komunikatu do personelu, opierając swoją decyzję na nieprawidłowych podstawach faktycznych i prawnych. Twierdzi ona, że Rada nie uzasadniła interesu służby, któremu miała służyć, stosując art. 42c w odniesieniu do strony skarżącej ani nie określiła rzeczywistych potrzeb organizacyjnych, które wymagałyby rzekomego nabycia nowych umiejętności, których strona skarżąca nie byłaby w stanie nabyć, ani też organ powołujący nie zastąpił wyraźnie art. 42c postępowaniem dyscyplinarnym.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku staranności. W tym względzie skarżąca uważa, że wydając zaskarżoną decyzję w tych okolicznościach, organ powołujący nie zachował równowagi, która wymaga, aby instytucja uwzględniła wszystkie czynniki mogące mieć wpływ na jej decyzję oraz zarówno interes służby, jak i interes zainteresowanego urzędnika.

(¹) Dane poufne zostały utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-543/19)

(2019/C 337/13)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: C. Canjăr, M. Chicu, A. Rotăreanu i E. Gane, pełnomocnicy)